

מסורת הש"ס

א) סוטה ו' (ע"ו)
ב) [בכתיב: וזמנ].
ג) [בכתיב: אי] ח' כשש
ד) [לעיל נטו: ה] (ט) סוכות
ה) [בכתיב: י] (י) [בכתיב: ינה]
ו) [לעיל נטו: ו] (י) [בכתיב: ינה]
ז) [לעיל נטו: ז] (י) [בכתיב: ינה]
ח) [לעיל נטו: ח] (י) [בכתיב: ינה]
ט) [לעיל נטו: ט] (י) [בכתיב: ינה]
י) [לעיל נטו: י] (י) [בכתיב: ינה]
יא) [לעיל נטו: יא] (י) [בכתיב: ינה]
יב) [לעיל נטו: יב] (י) [בכתיב: ינה]
יג) [לעיל נטו: יג] (י) [בכתיב: ינה]
יד) [לעיל נטו: יד] (י) [בכתיב: ינה]
טו) [לעיל נטו: טו] (י) [בכתיב: ינה]
טז) [לעיל נטו: טז] (י) [בכתיב: ינה]
יז) [לעיל נטו: יז] (י) [בכתיב: ינה]
יח) [לעיל נטו: יח] (י) [בכתיב: ינה]
יט) [לעיל נטו: יט] (י) [בכתיב: ינה]
כ) [לעיל נטו: כ] (י) [בכתיב: ינה]

לאחרויי ציה. שאם יבא עליה אין מים זוקקין אותה: לא ענו. (א) לחמר אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמה יאמר אחד לנקביו. וזעי להתרחק לנתיבות: דנישו עליה סודי. אם יבא עליה ויעדוק לפני ז"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי כרעיו. מהר ללכת שדקמנה:

גון אגן. בתמיה: רכי הנינה צר פפי וחזיוני. רכי לזוך רכי כהנא כתיב (לעיל דף מ:). מלקין על היחוד. מדרות: ואין אוסרין. אשת איש על זבלה מחמת ייחוד: לא אמרו. דמלקין: אשה מוואית לעו. שיהאמר לזורה שזינתה לכך הלוקה והאידנה לילכא מינתת בית דין למקטילניה: מר וזוטרא מלקין. על ייחוד אשת איש ומכריז עליה על זינתה אלא נתימדה: על לא טובה השמועה. מי שיוזא קול עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו. ללא טובה השמועה לאו הוא דכתיב זבני על אל בני לאו יש כאן על לא טובה השמועה: אפסרה. קבשטרא: ומקרי ליה. קורא לפניו אל בני הודיע שעל לאו זה הוא לוקה: זעלה צעיר אין חוששין לה משום ייחוד. (א) להלקות דמסתפי מבעל (א) השתא חמי: שקולו דרגא. שאכלו זעליה וירדו רכי יוסף ואשתו והוא נשאר זעליה. שקולו דרגא מתומי זיני שלא ירד ויתמיד: שושניסיה. זעלת בריית זניסיה חוץ. זניסיה חוץ: ונשים זעליה חוץ חוששין משום ייחוד. (א) להלקות דמסתפי מבעל (א) השתא חמי: שקולו דרגא מתומי זיני שלא ירד ויתמיד: שושניסיה. זעלת בריית זניסיה חוץ. זניסיה חוץ: ונשים זעליה חוץ חוששין משום ייחוד.

תורה אור השלם
1. אל גניי בני לוא טוביה השמועה אשר אנבי שמע מבשרים עם ה': שמואל א ב כד

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושיין

מלכין על הייחוד. פי' זקונטרס דמייירי זפנויה דלכי מוקי לה צסמוך ואין אוסרים על הייחוד מייירי זייהוד אשת איש וקשה דאם כן לזדדין קמי רישא זפנויה וסיפא זבשנת איש וגלהא לפרס דקיסא נמי מייירי זפנויה ולאוסרה לכהן משום וזנה" ומיהו קשה דתנן בפ"ק דכתובות (דף יג. ב.) (א) היתה ז' עוברת זמאמרו לה מה טיבו של יושה' אומר אינה נאמנת ופרין עליה זגמרהא מהא לחמר רכי הכא אין אוסרין על הייחוד ומשני מעלה עשו זיוחסין ולפי מה שפירשמי דמייירי לאוסרה לכהן לא משני גמרהא התם מידי דהא הכא מייירי ליוחסין ואפ"ה אמרין דאין אוסרין ויש לומר דלעולם מייירי ליוחסין והא דמשני התם מעלה עשו זיוחסין שזני התם דאינה נאמנת משום דמודה היא שזעלה" והכא דקאמר דאין אוסרין היינו משום דאינה מודה שזעלה:

לאחרויי ביה (א) אמרו רב יהודה אמר רב אל"ש אלא בעיר אבל בדרך עד שיהיו שלשה שמה יצטרך אחד מהם להשתין ונמצא אחד מתייחד עם הערוה נימא מסייע ליה מוסרים לו שני תלמידי חכמים שמה יבא עליה בדרך תרי ואיהו הא תלתא התם כי היכי דניהוו עליה סהדי רב ורב יהודה הוו קאולי באורחא הוה קאולא היא אתתא קמיהו א"ל רב לרב יהודה דל כרעיך מקמי גיהנם אמר ליה והא מר הוא דאמר בכשרים שפיר דמי א"ל (א) יומר דבכשרים כגון אנא ואת אלא כגון מאי כגון רבי הנינא בר פפי וחבריו א"ל אמר רב במלקין על ייחוד ואין אוסרין על הייחוד אמר רב אשי יא אמן אלא בייחוד פנויה אבל בייחוד דאשת איש לא שלא התא מוציא לעו על בניה ואו זוטרא מלקי ומכריו א"ל רב נחמן מפרהטיא לרב אשי מר נמי לילקי ולכריו א"ל איבא דשמע בהא ולא שמע בהא אמר רב דמלקין על לא טובה השמועה שנאמר אל בני כי לא טובה השמועה מר זוטרא מותיב" לה אפסרה על כתפיה ומקרי ליה אל בני אמר רבה ב"עלה בעיר אין חוששין משום ייחוד אמר רב יוסף ופתת פתוח לרשות הרבים אין חוששין משום ייחוד רב ביבי איקלע לבי רב יוסף בתר דכרך ריפתא אמר להו שקולו דרגא מתומי ביבי והא אמר רבה בעלה בעיר אין חוששין משום ייחוד ישאני רב ביבי דשויביתיה הואי וגייסא ביה אמר רב כהנא אנשים מבחוץ ונשים מבפנים אין חוששין משום ייחוד

אנשים מבפנים ונשים מבחוץ חוששין משום ייחוד בכתניתא תנא איפכא אמר אבוי" השתא דאמר רב כהנא הכי ותנא מתניתא איפכא" אנא געביד לחומרא אבוי דייר גולפי רבא דייר קנה אמר" אבין" סקבא" דשתא ריגולא הנך שבויתתא דאתאי לנהרדעא אסקניהו לבי רב עמרם חסידא אשקולו דרגא מקמיהו בהדי דקא חלפה חדא מגיהו נפל נהורא באיפומא שקליה רב עמרם לדרגא דלא הוו יבלין בי עשרה למדלייא דלייא לחודיה סליק ואזיל כי מטא לפלגא דרגא איפשח רמא קלא גורא בי עמרם אתו רבנן אמרו ליה כסיפתנין אמר להו מוטב תיכספו בי עמרם בעלמא הדין ולא תיכספו מיניה לעלמא דאתי אשבעיה דינפק מיניה נפק מיניה כי עמודא דגורא אמר ליה חזי דאת גורא ואנא בישראל ואנא עדיפנא מינך רבי מאיר הוה מתלוץץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שטן כאיתתא בהך גיסא דנהרא לא הוה מברא נקט מצרא וקא עבר כי מטא פלגא מצרא שבקיה אמר אי לאו דקא מכריו ברקיעא הוזהרו בר' מאיר ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי ר' עקיבא הוה מתלוץץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שטן כאיתתא בריש דיקלא נקטיה לדיקלא וקסליק ואזיל כי מטא לפלגיה דיקלא שבקיה אמר אי לאו דמכריו ברקיעא הוזהרו ברבי עקיבא ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי פלימו הוה רגיל לזימר כל יומא ג' גורא בעיניה דשטן יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה אידמי ליה כעניא אתא קרא אבבא אפיקו ליה ריפתא אמר" ליה יומא כי האידנא כולי עלמא גואי ואנא אבראי עייליה וקריבו ליה ריפתא אמר" ליה יומא כי האידנא כולי עלמא אתכא ואנא לחודאי אתוהו אותבוהו אתכא הוה יתיב מלא נפשיה שיחנא וכיבי עליה והוה קעביד" ביה מילי דמאוס" א"ל תיב

רע"פ שהאשה כשתצא תיחד עם האנשים לא איכפת לך, דאשה מתיחדת עם שני אנשים.

עין משפט נר מצוה

ק"ג א טושיע אה"ע סי
כ ע"פ ה' ב'ג"ה:
ק"ד ב ג מ"י פ"כ מהל'
אוסרי זבחה ה"ג ג
סמך לאין קז טושיע'
אה"ע סמוך ככ ספ"ק ז:
ק"ו ד מ"י פ"כ מהל'
מגדירין פ"ד ה
ש"ע אה"ע סי קעמ
ק"ז ה מ"י פ"כ מהל'
ספ"ק ז:
כ"ב ה"ג י טושיע'
שם סמוך ככ ספ"ק ז:
ק"ז ה מ"י שם טושיע' שם
ספ"ק ז:
ק"ח ה מ"י שם טושיע'
שם ספ"ק ז:
ק"ח ה מ"י שם ה"ג ז
טושיע' שם ספ"ק ז:

לעני רש"י

קבישטרא. אפסר
(חלק מהרה"ט שבו
משפיע את החכמה
או את הסוס בזוארים).
דרישור"א
(ירושלמי. קהיון.
פרימית.
ולגין ומוגין). פצעים.

תום ר"י חוקן

לנקיט. וצריך להתרחק
משום צניעות. (מוסריים
לו שני תלמידי
הכמים). המקנא לאשתו
ומעלה אותה לירושלים
להשקותה. ת"ח שיער
שאושרו לבעל ויתרו בו
אם יבא עליה. דל כרעיך.
מחו ללכת שנקדמנה.
ומסבאי דלפנים משורת
הדין עבר שרצה להתרחק
מן הכעור אבל לכל
שני אנשים שריש מותר.
חבביו. רבי (יצחק)
צדוק] ורב כהנא. מלקין.
מי שנתייחד עם אשה
מלקין שניהו מכת מדרות
ואם אשת איש היא
אוסרים אותה לבעלה.
אמר רב [אשן]. הא
דאמר רב מלקין דוקא
פנויה אבל באשת איש
אין מלקין אותה וכ"ש
שהין אוסרין אותה, שאם
אתה מלקה יאמרו שויתת
לפיכך הלוקה אותה
דהאידיגא ליכא מיתת
ב"ד. מלקי. פ"ש אשת
איש שנתייחדה ומוריע
שמיוס ייחוד הלוקה ולא
משום נות. הר"ם (פ"כ"ב)
ה"ג] דקידושין [כתב
מלקין פנויה על הייחוד
ומכריו משום ייחוד הוא.
מר נמי לילקי ולכריו. גבי
אשת איש. בהא. במלקות
ולא שמע בהכרזה ויציא
לעו על הבנים. על לא טובה. מי
שיצא עליו קול שהוא עובר
עבירות דמלקין אותו. [אל בני]. דבני עליו
כתוב לאו, לא טובה לאו הוא.
אפסרא. פ"ש קבישטרא, כמו אפסר
הבמה. ומקרי. לפני הלוקה אל בני
להודיע שמפני זה לוקה. אין חוששין משום ייחוד.
להלקותה. דכרך ריפתא. שאכלו. שקולו דרגא. סלקו המולם שלא יוד
ותייחוד. שושניסיה. בעל ברית. אנשים בחוץ.
בבית החיצון ונשים בבית הפנימי אין לחוש
ליחוד שבויתת לאיש ליכנס בבית הנשים.